

Jan Králík

 GRADA

Jaroslav Juhan

Život bez brzd

Muž, který přivedl
Porsche na Carreru

Jaroslav Juhan

Život bez brzd

Muž, který přivedl Porsche na Carreru

Ptal se, naslouchal a zapsal Jan Králík

Grada Publishing

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Jan Králík

Jaroslav Juhan – Život bez brzd

Muž, který přivedl Porsche na Carreru

Vydala Grada Publishing, a.s.

U Průhonu 22, Praha 7

obchod@grada.cz, www.grada.cz

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

jako svou 4532. publikaci

Odpovědný redaktor Michal Karas

Grafická úprava a sazba Atelier Kupka

Fotografie Archiv Jaroslava Juhana, Petr Minařík

Počet stran 160

První vydání, Praha 2011

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a.s., 2011

Cover & layout design © Atelier Kupka, 2011

Názvy produktů, firem apod. použité v knize mohou být ochrannými známkami nebo registrovanými ochrannými známkami příslušných vlastníků

ISBN 978-80-247-4045-4

ISBN 978-80-247-7048-2 (elektronická verze ve formátu PDF)

ISBN 978-80-247-7049-9 (elektronická verze ve formátu EPUB)

Obsah

František Juhan

Prvorozený uhlířův syn	10
Křest	12
Mistr světa	14
Anežka I.	18
Jawa	25
Anežka II.	32

Jaroslav Juhan

Druhorozený uhlířův syn	38
Paříž	42
Konec legrace	44
Na svobodě	47
Láďa Vojtěchovský	48
Konec války na dohled	50
Transporty repatriantů	51
Rekordní Mercedes	55
Tríkolka	57
Zrádci národa	60
Moje říjnová revoluce	65
Italská známost	67
Přípravy na cestu	68
Guatemala, můj druhý domov	69
Podruhé na startu	74
La Carrera Panamericana 1953	75
Guatemalcem	85
La Carrera Panamericana 1954	89
Le Mans 1955	101
Dost bylo závodů	108
Konec sladkého života	116
Případ NSU	118
Francie, můj třetí domov	120
Téměř sportovním manažerem Porsche	122
Švýcarsko, můj čtvrtý domov	124
S Colinem Chapmanem	129
John DeLorean	139
Snow grip	140
Zdvojené pneumatiky	142
Jawa a Tatra	144
Jak to bylo dál	146
Mille Miglia 2004	150
Trochu víc zarostlá cesta	151
Poděkování	153
Jmenný rejstřík	154

Někdy začátkem léta 1993 zazvonil chvilku před obědem telefon.

„Jestli máš čas, přijed' do Spiritky, je tu jeden člověk, bude tě zajímat,” zval mě šéfredaktor Automobilu Ing. Milan Jozíf.

Jak jsem byl, sedl jsem do svého otřískaného žigulíku a vydal se na Strahov, do hotelu, který ještě nedávno patřil ministerstvu vnitra. V rozlehlé restauraci seděla skupinka pánů, všichni vázanku, jen jeden místo kravaty zlatý řetěz. Trochu jsem se v těch svých džínách a tričku zarazil. Pozdě, už mě spatřili. Milan mě uvedl a představil. Začal u nejstaršího, pana Juhana.

„Vy jste František Juhan?” Rozbušilo se mi srdce.

„To je můj bratr. Já jsem Jaroslav Juhan,” pravil getleman v bezvadně střiženém obleku s řetězem.

Musel vidět, že mě trochu zklamal. Netušil jsem, že slavný předválečný motocyklový závodník Franta Juhan měl nějakého bratra.

„Tak co si dáte? My jsme si objednali lososa na šafránu,” pobídl mě nezajímavý bratr staršího slavného Franty.

„Přidám se k vám,” špitl jsem.

Asi viděl, že jsem trochu nesvůj.

„Nemyslete, že jsem nějaký panák. Jsem kluk z Malé Strany, nejraději mám borůvkové knedlíky,” snažil se zbavit mě ostychu.

„Škoda, to bych si mohl šplhnout. Manželka borůvkové knedlíky právě varí.”

„Opravdu?”

„Skutečně.”

Vstal a zjednal si ticho: „Pánové, poobědvajte podle chuti, jste mými hosty. Ale musíte mě omluvit, já teď pojedu na borůvkové knedlíky, čtyřicet let jsem je nejedl.”

Po talíři blbounů sypaných tvarohem se na hodinu uložil do ušáku. Pak jsme si začali povídat, s přestávkami několika týdnů i několika roků, jak kdy. Tak začal postupně vznikat rukopis, s nímž jsem se hmoždil víc než osmnáct let. Není-li to znát, pak je to jen jeho zásluha. Knížkou se mu chci také omluvit za zklamání, které na mě tehdy na Spiritce musel vidět, když jsem pochopil, že není František, ale jenom Jaroslav.

Jaroslav Juhan.

Jenom...

Jedna z mála fotografií, na nichž jsou oba bratři pohromadě. Na strahovském stadionu sedlá Franta za asistence Jaroslava plochodrážní Jawu (1935?)

Kdybych vám vyprávěl všechno, bylo by to
tlustý jak newyorské telefonní seznam.

Jaroslav Juhan

Zapsal jsem něco málo, jen to, co mi řekl.
Beztak je to k nevíře.

Jan Králík

Juhanové žijí ve Švýcarsku v kantonu Waatland, kterýsi Juhan byl markýz de Loussane. Původně přišli do Yverdone z Francie. Byli to hugenoti, kteří v době bojů s katolíky utekli, někteří do Jižní Karolíny, většina se ale uchýlila do francouzské Jury. Jeden z francouzských Juhanů táhl s Napoleonem na východ jako tlumočník a dostal se až do Slavkova. Zda dezertoval, nebo tam zůstal jako zraněný či nemocný voják, nevím. Našel si tam hezkou holku a skončil na Šumavě u Sušice. Je to podobný kraj, asi se tam cítil jako doma, dodnes tam má hrob.

Kanadští Juhanové se přesunuli do USA, jeden z Juhanů se stal vysokým armádním důstojníkem, zahynul 6. června 1944 při vyloďení spojenců v Normandii. Vzpomínám, jak se doma říkalo, že máme v Americe strejdu, který je milionářem. Hezky se to poslouchalo, ale nikdo tomu nevěřil. Pak se ale ukázalo, že Betty Frank Coy-Juhan se stala majorem amerického námořnictva, její manžel byl sekretářem NASA. Tohle mi pomohl zjistit šéf tajné policie v Dijonu. Jmenoval se Juhan.

Jaroslav Juhan

**František
Juhan**

„V upomínku svojí milované ženušce Jaroslav, 1917–1918“ píše ještě odkudsi z Rakouska otec Jaroslav Juhan (stojící čtvrtý zleva)

Jaroslav Juhan, jeho bratr Václav Juhan a malý Franta

Prvorozený uhlířův syn

Když se v Praze na Malé Straně v Nerudově ulici narodil 4. května 1914 Franta Juhan, byl tak neuvěřitelně malý a slabý, že mu lékař při vizitě nedával žádnou velkou naději. Ať si maminka rychle chlapečka zabalí, ale ať si nedělá iluze. Prý sotva dožije rána.

Když bylo Františkovi šest, vyprávěla mu tuhle příhodu babička Karličková. Kdysi novorozenec, nad nímž udělal doktor kříž, nechtěl věřit svým uším. Tohle že o něm doktor řekl? I napakoval si klouček kapsy kamením a vydal se k domu toho špatného proroka, aby mu vytloukl okna a dokázal mu, že mýliti se je sice lidské, ale platí se za to.

Než Franta dorostl škole, prošla rodina dramatickými událostmi. Sotva se narodil, otec narukoval do války na ruskou frontu. Jako mnoho jemu podobných přeběhl voják Jaroslav Juhan první linii, vstoupil do legií a prožil si celé martyrium sibiřské anabáze. Domů přišel až roku 1920, z Číny se do Evropy vrátil na lodi, kde sloužil jako topič. Z celého putování po širé Rusi a dálném východě mu v paměti zůstal nejsilněji trýznivý nedostatek kuřiva. Svým chlapcům později vyprávěl, jak kouřil nejen slámu a listí, ale když nebylo ani jedno ani druhé, ubalil si špínu, nitě a drobký, nažmoulané v kapse kalhot.

Kdysi zámečník vyučený ve Vídni pověsil po válce řemeslo na hřebík, přestěhoval se s rodinou na Malou Stranu a začal podnikat jako uhlíř. Byl to rázný, rozhodný chasník, zlatého srdce a pevné ruky. Svého prvorozeného syna viděl jen krátce po jeho narození, pak až po šesti letech. Rozumí se ale samo sebou, že mladého nerozmazloval, občas mu i vyprášil gatě. Po první nadílce toho druhu šel Frantík za maminkou, aby se zeptal, kdy zas půjde tatínek do války.

Když se 13. října 1921 narodil syn Jaroslav, žili už Juhanovi na Jánském vršku v čísle popisném 311. Tady měl otec obchod uhlím. Na velkém dvoře zřídil dřevěné šupny na různé druhy topiva a podle objednávek rozvážel koňmi po Malé Straně buď půlmetrákové pytle, nebo čtvrtmetrákové putýnky, které vysypal hospodynkám do bedny na pavlači. Kladenské uhlí nakupoval na Smíchovském nádraží, odkud se na malostranský dvůr vozilo povozem. K uhlí patřilo i dříví. Na pile se kupovala nařezaná polena, která se štípala a pak svazovala drátem do kol. Dříví se pak prodávalo na kila, jednak kvůli ceně, jednak kvůli místu. V malých staropražských bytech nebylo prostoru nazbyt. Štípání dříví byla později povinnost i radost mladšího Jaroslava – bral to jako trénink –, zatímco starší se na takových pracích nepodílel. Měl jiné starosti.

Na dvoře za šupnami stála maštal, kterou Juhan senior brzy přeměnil na garáž. Stál tam Morris jednoho stavitele a Juhanův Bell, vůz dnes už zapomenuté francouzské značky z poloviny 20. let, opatřený vzduchem chlazeným plochým čtyřválcem. Dnes by byla belina, jak vozu říkali, vzácný kousek, automobilka brzy zkrachovala.

Hlavička dopisního papíru firmy otce Juhana a razítko s jeho podpisem

Vzadu vlevo štípá Jaroslav Juhan dříví, vpředu strýc Rudolf Karlíček, babička Anežka Karlíčková a maminka Julie Juhanová. Karlíček začal taxikářit s motocyklem Harley Davidson se sidecarem, v němž byla zdvojená sedačka. Později se stal řidičem Karla Hašlera. Jezdil s jeho otevřeným čtyřsedadlovým Waltrem Regent v karoserii od Sodomy, lakované kombinací odstínů krémové a hnědé

Křest

V roce 1926 vzal táta Juhan dvanáctiletého Františka na závod do vrchu Zbraslav–Jíloviště. Byl to tehdy pamětihodný ročník. Jednak se poprvé v historii světového motoristického sportu stala absolutním vítězem mezinárodního automobilového závodu žena, jednak si malý Juhan poprvé sáhl na skutečný závodní motocykl. První událost zaznamenal tisk široko daleko: Eliška Junková na Bugatti dosáhla průměrné rychlosti 103,248 km/h a porazila všechny muže. Druhou událost zaznamenal jen táta Juhan a pár diváků. Když se kolem nich přehnal jeden z motocyklistů, oddělil se od jeho stroje tlumič výfuku, či snad lépe řečeno kus trubky za výfukovým kolem. Jak poskakoval po silnici, vysmekl se malý František tátovi a střemhlav se po trofeji vrhl. Držel ji jen vteřinu, dvě, než mu rozpálený plech nadělal v dlaních puchýře. Tak se František pro motocykly obrazně a takřka i doslovně zapálil. Předběhneme a řekneme, že v roce 1930 už nestál mezi diváky, nýbrž zaujal místo spolujezdce v sajdkáru Míti Vychodila, tehdy známého závodníka. Franta nikdy nedělal s ničím okolký. Prostě za Vychodilem přišel a zeptal se ho, zda by mu mohl dělat spolujezdce. Aby Vychodil takovou nabídku nepřijal! Kluk byl sice vytáhlý, ale v šestnácti letech měl tak něco kolem padesáti kilo. Čím lehčí, tím lepší. Tak ať si tam vleze. Kariéra budoucího šampióna byla odstartována.

Té kariéře ovšem předcházela čtyři léta mezi jeho dvanáctými a šestnáctými narozeninami, kdy karburátory „vypůjčených“ motocyklů proteklo hodně benzínu a odbylo se něco výprasků. Začalo to na třístapadesátce New Henley s přívěsným vozíkem, která stála doma v maštali na Jánském vršku. Motocykl měl magickou přitažlivost, již František nemohl, NEMOHL odolat. Občas se tátovi Juhanovi jeho mašina ztratila, občas se ztratil i cizí motocykl, když ho majitel nechal stát někde

Skaut Franta opřený nad dveřmi srubu kdesi u Davle

bez dozoru. Franta si ho vypůjčil a pak ho odstavil, neporušený, avšak zpravidla se suchou nádrží. Majitel měl štěstí, že kluk Juhanů uměl od svých třinácti let zacházet s motocyklem líp než se školním perem. Jezdit po Starých zámeckých schodech nahoru a dolů, zdolávat v obou směrech schody mezi Karlovým mostem a Kampou, kličkovat po chodníku a cestách v malostranských zahradách a parcích, to všechno dokázal Franta brzy virtuózně, pocho-pitelně s motocykly, které mu neřikaly pane. Však také Juhana seniora znervózňovalo, když doma zazvonil telefon (měli číslo 417 86) a policajt z nedaleké stanice mu sděloval, že se ztratil motocykl, jednou z Karmelitské, podruhé z Újezdu, pak z Tržiště, a zdalipak je mladej pán doma? Tak ať kápne božskou, kde mašina stojí! Stála vždycky tam, kde jí došel benzín. Otec se pocho-pitelně pokoušel dopadnout

„Míša Vychodil na 1000 ccm sidecaru Coventry Eagle. Jasně je viděti obratnost sidecaristy Juhana.“
Tolik popisek k obrázku ze závodu Zbraslav-Jíloviště 1930 ve fotoalbu autoklubu. Juhanovi je 16 let
a jeden týden

Frantu dřív, než mu stačil vyvést nějaký velký průsvih, avšak se střídavými úspěchy.*

František a Jaroslav spolu velmi dobře vycházeli. Starší bratr byl mladšímu ve všem vzorem a naučil ho důležitým uměním – chodit za školu, jezdit na kole i vrtat se v motocyklu. Samozřejmě nemohl menšímu bráškově věnovat moc času, měl se svými vrstevníky důležitější starosti. Když se třeba chtěl Jarda naučit bruslit, vzal ho na kluziště pod Mánesův most, kde měl starý Lorenc pod prvním mostním obloukem půjčovnu lodiček a v zimě půjčovnu bruslí. Franta sehnal Jardovi rozvrzanou židli, aby se měl o co opírat, na boty mu přišrouboval kolumbusky a uč se. Jaroslav to z takových začátků dotáhl na juniorské pravé křídlo tehdy nejlepšího československého hokejového klubu LTC, zatímco František měl nalinkovanou budoucnost motocyklového závodníka velkého formátu. Cesta to ovšem nebyla nijak přímá. Ve čtrnácti letech si vzal Franta do hlavy, že se vypraví do světa za prací, že bude v cizině vydělávat peníze. Máma nezmohla nic a táta, přísné dobrotisko, se nakonec podvolil. Asi pochopil, že bude lepší, když kluk normálně odjede, než aby utekl. Franta se sbalil a jednoho podzimního dne roku 1928 spolu s kamarády odjel. První a poslední zpráva o něm přišla z Paříže. Na fotografii Franta se svou partou, na rubu podpisy. A pak jakoby se po něm slehla zem. Nikdo nevěděl, kde ho hledat, však ho také nehledali.

*Telegram č. 746, oběžník ze Smíchova. Dne 5. 6. 1928 před 10. hod. večerní odcizeno bylo Miroslavu Zázvorkovi na Smíchově, Nábřeží Legií čp. 471 z průjezdu domu motocykl „Norton“ N-I-953, přední číslo poškozeno následkem nárazu, v ceně 16 000 Kč. Bulíř. Došlo 6. 6. 1928.

Nejstarší z mnoha podobných dokumentů ve složce k Františku Juhanovi, Národní archiv, sig. 45-49-3/456. Motocykl si Franta „vypůjčil“, když mu bylo 14 let, 1 měsíc a 2 dny

Mistr světa

V březnu následujícího roku vzal táta Juhan Jaroslava na Matějskou pouť, která se v těch letech odehrávala na ploše nedaleko dnešního Dejvického náměstí. Prošli řadu atrakcí, až se zastavili u té největší a nejlákavější, u globu smrti. Před velikou koulí z ocelových prutů stál udělaný cirkusák a troubou ohlašoval nedočkavému návštěvnicktvu, že zakrátko spatří australského mistra světa Jacka Simpsona, který bude jezdit v globu zdola nahoru a shora dolů, až tuhne krev v žilách. Zezadu se ozývalo zahřívání motoru, dunivé br-hrrr br-hrrr. Pak se rozhrnula opona a na praktikábl vyjel za potlesku diváků dlouhý stíhlý protinožec Jack Simpson. Ještě se nestačil ani uklonit, když k němu vyskočil starý Juhan a hlasem, který přehlušil všechny pouťové atrakce, zvolal:

„Já ti dám Austrálii, ty Jacku Simpsono,“ a vlepil mistru světa zleva zprava dvě mlaskavé facky. „A sypej domů!“

Tím bylo představení u konce, protože domnělý mistr světa praštil motocyklem o jeviště a zdrhl zadním východem. Až za několik dnů se Jack Simpson alias Franta Juhan vrátil na Jánský vršek, kde ho táta náležitě přivítal. Postupem doby vyšlo najevo, že se Franta sešel v severoafrickém Oranu s Láďou Neradem, motocyklovým závodníkem, teď příležitostným řidičem nákladního vozu velkého cirkusu. Pár hochů se přidalo, každý dělal, co uměl. Ten uklízel medvědí lejna, jiný jako tenták stavěl šapitó, další hřebelcoval koně. Franta si vyhlédl práci podle svého gusta. Tak se po měsících dostal zase zpátky do Prahy.

Další dramatické Frantovo motocyklové číslo se odehrálo jednoho zářijového pátku téhož roku 1929. Teď už patnáctiletý Franta se vypařil z domova, nikdo nevěděl kam. Ve škole být nemohl, protože ji už dříve opustil, jeho studijní výsledky byly vinou řídké docházky žalostné, takže například druhou měšťanku opakoval, čímž svá studia také završil. Otec

*Maminka Julie Juhanová, roz. Karličková
v Lutově u Sázavy*

Otec Jaroslav Juhan

správně vytušil, která bije, především proto, že se Frantovu kamarádovi Karlu Zikmundovi z Úvozu ztratila třístapadesátka Calthorpe, kterou garážoval u Juhanů v maštali. Tahle anglická značka měla v Čechách zastoupení a také dobré jméno. Na kartofli, jak se mezi znalci motocyklu říkalo, jezdil Ladislav Neraď, vynikající závodník, a rovněž jeho slečna Eliška Hladká, již se proto říkalo bramborová princezna. Že Franta osedlal Zikmundovu mašinu, bylo tedy jisté. A kam se na ní vydal? To bylo vcelku snadné uhodnout, protože se v Pardubicích měl konat dlouho připravovaný Závod o zlatou přilbu.

V sobotu v poledne zavřel táta uhlírní a šel s malým Jaroslavem na autobus, aby se společně vydali šestikolovou Tatroú na pouť do Pardubic. Cesta tehdy trvala čtyři hodiny. Hned zamířili na dráhu a pátrali v hledišti, kde by tak mohl být Juhan junior. Samozřejmě ho nenašli, a tak se k večeru vydali do města, že pojedou zpět domů. Cestou se zastavili u osvětlené výlohy firmy Baťa, kde kromě bot přitahovaly pozornost kolemjdoucích

portréty závodníků, kteří se měli nazítří utkat na ploché dráze. Kohopak tam spatřili mezi známými matadory? Mladíka v pumpkách, svetru a čepici, pod ním popisek: *Mladý jezdec třídy 350 ccm František Juhan*. V tréninku měl druhý nejlepší čas. Otec rozhodl: nejede se nikam. Přespí a zítra se na to půjdou s Jardu podívat.

Druhého dne se na první ročník velkolepého podniku přišlo podívat 15 tisíc zvědavých diváků. K těm nejzvědavějším patřili táta s klukem z Prahy, kteří vyhlíželi „mladého jezdce“, jemuž v tu chvíli nebylo ani patnáct a půl. K závodu ho pustili jen proto, že se představil coby osmnáctiletý. Byl na svůj věk opravdu vyspělý a nikoho ani ve snu nenapadlo, že pan závodník patří spíš do školních škamen a že svoji závodní kartofli sebral doma kamarádovi. Překvapení se nekonalo, pro Františka skončil závod spravedlivě. Prý existovala fotografie, která to potvrzovala: jezdci zalehnutí na řídítkách vyrážejí do prvního kola, zatímco Frantovi tečou slzy vzteku a zoufalství: neodlepil se od startu, kartofle ne a ne naskočit.

Když bylo po všem, vyhledal otec nadějného jezdc v depu. To bylo, pane, shledání. A mělo ještě peprnější příchuť, když se ukázalo, že Františkovi někdo odpomohl od všech přebytečných dílů, které před závodem z motocyklu odmontoval. Ztratily se blatníky, tlumič výfuku i světlomet. František se vrátil do Prahy na motocyklu, který připomínal holátko. Táta musel nakoupit díly za dva tisíce korun, aby se „vypůjčený“ motocykl dostal k majiteli tak,

jak ho naposledy zaparkoval do garáže. Tím ovšem pohár trpělivosti pana otce přetekl. Mladý matador dostal pár facek a naprostý zákaz sáhnout na cizí motocykl do doby, než mu bude osmnáct a získá vůdčí list, tedy řidičské oprávnění.

Byl to tvrdý trest a František ho dodržoval. Alespoň částečně. Přestal si vypůjčovat motocykly na ulici, ale vášeň zůstala vášní. Ani se nedotknout řídítek bylo nad jeho síly. Skončilo

Alžběta „Eliška“ Hladká na Calthorpe před startem závodu do vrchu Zbraslav-Jíloviště, 1931

to téměř tragicky. Jednoho příjemného odpodlne jela rodina na motocyklu na chatu pod Lutovem u Poříčí nad Sázavou, kterou Juhan senior vlastnoručně postavil. Otec na mašině, máma v sajdkáru, Jaroslav před ní na malé stoličce. Franta zůstal doma, měl ve svých šestnácti zcela jiné zájmy. Tak tedy New Henley vyjel z Malé Strany Karmelitskou k Újezdu a otec jen šimral plyn, což byla výjimka. Obvykle nedal motocyklu vydechnout, takže maminka často prosila, aby ubral. Tentokrát tomu bylo naopak. Snad že svítilo slunce a už už chtěla být za Prahou, vybídla tatínka, ať přidá. Rozumí se, že ho nemusela přemlouvat. Jenomže sotva přidál, rozpůlila se souprava motocyklu se sajdkárem vedví. Zatímco otec mířil dál k Újezdu, sajda s maminkou a Jaroslavem odbočila napříč přes ulici a rovnou do hospody. Vlomili se do ní dveřmi, rozbili i výlohu, naštěstí se to obešlo bez zranění.

Ukázalo se, že v téhle havárii měl prsty Franta. V noci obvykle odmontoval sajdkár

Fotografie do pasu, 1931. Frantovi bylo sedmáct let

Vzácný snímek z let asi 1926-7 fotbalového klubu Atlantic z Malé Strany. Vpravo v obleku s vestou rozkročený otec Jaroslav Juhan, vlevo od něho bratr Václav Juhan. Černoch byl příručí z obchodu Julius Meinl, třetí zleva je hostinský a řezník Maďar Fabian, který se nikdy nenaučil pořádně česky („Máňo, uřízni se tam nazádu dva špekáčky“)

od motocyklu, a když byl táta přes den s uhlím, neslyšně vytlačil mašinu na Tržiště, aby si na ní provětral faldy. Když se vrátil, sešrouboval všechno dohromady jako že nic a za den dva se to opakovalo. Jenomže s přibývajícimi výlety se jezdcova ostražitost otupila. Nakonec připevňoval sajdkár k motocyklu už jen tak zlehka, aby se s tím nemusel příště zbytečně dlouho mořit. To byl také důvod té rozluky stroje a sajdkáru mezi Tržištěm a Újezdem, při níž mohl Juhan senior rázem jak ovdovět, tak přijít o mladšího syna. Po této příhodě však už měl Franta s motocyklem utrum. Otec mu to vysvětlil tak důrazně, že si to Franta opravdu pamatoval. Do svých osmnácti let se řídítek nedotkl. Snad.

Malá Strana byla na konci 20. a na začátku 30. let báječné místo pro kluky každého věku. Působil tu mimo jiné sportovní klub Atlantic, který měl fotbalový i hokejový tým. Podporovali ho různí malostranští mecenáši, kteří si pokládali za čest sem tam pustit chlup. Patřil k nim Julius Meinl, nejspíš proto, že měl v Mostecké ulici krám, kde jako prodávče zaměstnával mladého černocha, který hrál za Atlantic fotbal. Něco přidal pan Janoušek, obchod gramofony a gramofonovými deskami z Nerudovy ulice, něco přišlo od holiče Demutha, něco od hospodského Fabiána, něco od toho a od onoho. Ty doby jsou nejen pryč, ale už i těžko uvěřitelné. Děly se tenkrát dnes nepředstavitelné věci. Bratranec mladých Juhanů Tonda Šiška měl tmavočervenou třista-padesátku Rudge Replica, tedy sériový závodní motocykl postavený podle vzoru vítězného stroje z Tourist Trophy, proto replika. Šiška někdy v roce 1932 přijel na závody, Franta i Jarda Juhanové byli přítom, a tak mohli dosvědčit, že Tonda byl prakticky na mol opilý, tak moc, že mu museli pomoci nasednout. Pak vyletěl praporek, klubko jezdců vyrazilo, a když byl cíl, jako prvního odměvli Tonda Šišku. Byl to jeho první a taky poslední závod, pak už nikdy nestartoval.

Anežka I.

Na Střeleckém ostrově působili ostrostřelci, kteří tu každou neděli měřili síly, po Vltavě jezdil tehdy jediný motorový člun s motorem Johnson, který vlastnil stavitel Jaroslav Melzer. Proháněl se s ním na Vltavě nebo na Sázavě v Nespekách, kde si postavil vilu. Víc se proslavil jako motocyklový závodník na Harley-Davidsonu. Franta v té době zkoušel hrát hokej, ale moc mu to nešlo, divně bruslil, byl to dlouhý chlap. Zato se úspěšně věnoval boxu, stal se amatérským mistrem

Neostrý drobný snímek z měsíčníku Auto (červenec 1933) je zřejmě první fotografie budoucího šampióna zveřejněná v motoristickém tisku. U ní text: „F. Juhan, velmi talentovaný jezdec z Prahy na DKW, jehož brilantní jízda dobře se líbila. Ovládá dobře styl jízdy“

Prahy a promotérem jedenácti profesionálních zápasů. V osmnácti s tím skončil. Mlátit se na motocyklu zdálo se mu mnohem krásnější než se tlouct v ringu. V roce 1932, kdy konečně mohl začít oficiálně závodit, nedosáhl žádných oslnivých výsledků, ale rozjezdil se a upozornil na sebe. Od sezony 1933 si začal budovat image a konečně získal i první vavříny. V polovině května si dojel v Praze na Strahově při Velké ploché dráze ve třídě 350 cm³ pro bramborovou medaili. Skončil čtvrtý v závodě, do něhož odstartovalo šestnáct jezdců. Přitom byla jeho třída nejen nejpočetnější, ale i nejvyšší z ní dva absolutně nejlepší jezdci celého podniku – Killmayer z Vídně a Füglein z Norimberku. Časopis Auto si pochvaloval: „*Velké pokroky udělal Juhan. Při treningu bylo viděti, jak roste den ode dne.*“ A k tomu obrázek vysokého mladíka na motocyklu s číslem 22, světlé náplety na rukávech tmavého svetru. Bylo mu devatenáct let a deset dnů.

Za necelé dva měsíce se konečně dočkal svého prvního vítězství, když 2. července 1933 startoval v Lounech se svou dvěstěpadesátkou DKW s přeplňováním, známou Anežkou. Kdekdo se domníval, že si motocykl vysloužil jméno některého z mnoha Františkových děvčat. Málokdo tušil, že tím děvčetem je babička Karlíčková z mamčininy strany, žena zlatého srdce, kterou Franta i Jaroslav opravdu milovali. Dokázala ocenit, jakou poctu jí složil vnuk, když svůj závodní dvoutakt ozdobil jejím jménem. Bylo to opravdu jen a jen z lásky, nic vypočítavého. Babička mu na koupi motocyklu určitě nepřidala, protože dědeček Karlíček, vynikající stavitel lehkých sportovních lodí, osmiveslice nevyjímaje, byl bohémem, miloval dobré pití a doma pak na rozdávání rozhodně nezbyvalo. Mimochodem o dědovi Karlíčkově se v rodině potichu vyprávělo, že je levoboček Colloredo Mansfelda, zkrátka, že si pan hrabě odskočil. No, svědci u toho nebyli, ale dědeček měl v tehdy noblesním yacht klubu náramnou

Dědeček Rudolf Karlíček, který v podolském Yacht Clubu stavěl lodě, od drobných maňásků po osmiveslice

pozici, jako kdyby mu v žilách opravdu kolovala modrá krev. Byl to šprýmař, který například vymyslel vlastní němčinu, protože z opravdové neznal ani slovo. V rodině pak všichni věděli, že k obědu má nejraději polévku ze slepičky. S dědečkem nebyla o zábavu nouze. Když měl jet jako kustod s yacht klubem na závody do Vídně, přišel večer na Wilsonovo nádraží náležitě posílen a rozkurážen. Na peróně se rozhlédl, na vagónu spatřil ceduli Vídeň, vlezl dovnitř, uvelebil se ve spacím kupé a tvrdě usnul. Ráno se probudil a byl na nádraží, nikoli ovšem vídeňském, ale pořád na Wilsonově, protože si vlezl do odpojeného vagónu. Když se měla jeho dcera vdávat za mladého uhlíře